

BRUKSHUNDEN

Deltag med Eder hund på SBK:s utställning i Karlstad 27/7 1947!

★

Vaccineringsvånget undanröjt.

★

Anmälningstiden utgår 21/7 1947.

★

Glöm ej veterinär- och hundägarintygen!

Collietiken **LORRIE**, SKKS 1903 VV, e. Lord Piro, SKKS 1737 PP, u. Cora, anlagsprov 1945, 1:a skl SBK 1945, 1:a skl, cert. SKK 1945, 1:a skl, cert. SBK 1946. Äg. Fru Karin Ledin, Stockholm. Foto: U. Friberg.

Tidskriften "BRUKSHUNDEN"

Utgivare: SBK:s Centralstyrelse, Box 5029, Stockholm 5

Redaktör och ansvarig utgivare:
Sigfr. Sund, Pipersgatan 16, IV
Tel. 51 25 99

Skattmäst.: Kontorschef Th. Berneck,
Enskedevägen 98 C, Enskede

Centralstyrelsens och Stockholmsavdelningens
gemensamma expedition,

Helanelund, är öpp. kl. 11.00—16.00
Tel. 35 09 50
Centralstyrelsens postgiro 196952
Stockholmsavdelningens post-
giro 15 82 83

Svenska Brukshundklubben är associerad
med Svenska Kennelklubben

Annonspriser:

1/1 sid. (200×140 mm) 100:- kr.
1/2 sid. (100×140 mm) 60:- kr.
1/4 sid. (100×70 mm) 35:- kr.
1/8 sid. (50×70 mm) 20:- kr.
1/16 sid. (25×70 mm) 10:- kr.
millimeterpris 25 öre på enkel spalt

Annonsorder och manuskript skola vara re-
daktionen tillhanda senast den 28 för att med
säkerhet kunna inflyta i nästa månads nr

Tonnys

köttmjölskex är halva hundfödan

Ras och ålder ha av-
görande betydelse för
hundens kost, men i
varje fall är Tonny's
köttmjölskex en värde-
full ingrediens. Det är
en produkt av anima-
liska och vegetabiliska
födoämnen, som ge bästa
näring åt muskulatur
och benbyggnad.
Begär Tonny-Kexen.

A.B. TENGERS
HUNDBRÖDSFABRIK
LIDINGÖ

Nyimporterade JOGGI von der ELFENWIESE SHSB nr 97450 f 28 maj 1945, e Erlo von Erlenmoos SHSB 85076, u Cilla von Etzliberg SHSB 83627. Svart och gul. Uppf herr Martin Gredig, Langacker, Schweiz, står till avelstjänst. Äg direktör Henrik Andreasson, Mölndal, innehavare av Kennel av Asabo, Lyftabro, postadress Frillesås, telefon Frillesås 68 och Gbg 27 03 17.

BRUKSHUNDEN

Organ för avel och dressyr av raserna:

BOXER, COLLIE, DOBERMANN, RIESENSCHNAUZER, ROTTWEILER och SCHÄFER

Arg. 8

19

47

Nr 5

Översikt av svenska schäferstammen före utställningarna och bruksproven 1947

Av Polisman *Gösta Svensson*

Efter studium av våra stamböcker och pris domarberättelser tills dags dato, måste man inför frågan angående kvaliteten hos våra schäfrar våren 1947 sätta ett frågetecken.

Faktum är, att vi har ett flertal goda hundar, men de dåliga har dock övertaget. Frågan är, vem konkurrerar ut vem i längden.

Dessutom kan man konstatera, att de goda hundarna äro avkomlingar i första eller andra led efter från Tyskland importerade hundar. Om några särskilda skall nämnas, har Arno v d Schwabenheimatsönerna, champion Solakers Cajus, Cleo och Curt gjort de största och värdefullaste insatserna. De har satt sin prägel på aveln genom lågställda och kraftfulla hundar. Nestor v d Natternburg har lämnat goda tikar, som i sin tur lämnat hundar, till vilka man ställer förhoppningar. Alltså är våra goda hundar icke resultatet av många års målmedveten avel, vilket däremot är fallet i schäfers hemland.

Den plötsliga och goda typförbättringen har uppnåtts utan långvarig och systematisk insats av svenska uppfödare. Nu står svenska uppfödare inför uppgiften att under kommande år fasthålla och förbättra det material, vi nu har. Utsikterna är stora. enär ett flertal hundar av mycket god kvalitet importerades 1946.

Konsten är icke att para en god tik, som man inköpt som vuxen eller valp, med en förstklassig hane, som i sin tur är en produkt av utländsk uppfödarkonst. Har man

tur och hjälp av hanens goda avelsförmåga, kan man frambringa enstaka goda hundar (detta är fallet med de svenska uppfödarna). Konsten är, att av vårt nuvarande material skapa avelssäkra och värdefulla stammar, d.v.s. att uppfödarna skall inrikta sig på att få fram avelssäkra honkönslinjer. Att vi har långt till målet bevisas av det stora antal dåliga hundar efter våra goda hundar.

Härmed vill jag icke påstå, att vi skall undvika import av framstående hundar. Av förstklassiga hundar får vi aldrig för många, ty av vad vi hitintills sett kan man säga tvärtom. Schäferaveln skall icke bedrivas isolerad. Efter hand som tillfällen gives för utbyte med utländska uppfödare, som ha möjligheter därtill, bör kontakt knytas med dessa, särskilt då grannländerna söderut.

Det måste framhållas, att vi icke få slå oss till ro med våra importerade hundar, som är av god härstamning. Därför att en uppfödare genom tur vid val av hanhund till en hygglig tik fått fram en champion, är han eller hon icke den skickliga uppfödare man vill se. En skicklig uppfödare är den som håller sin typ i alla led och ej går tillbaka vid någon utställning. (Nästa gång skall jag visa vad en säker honkönslinje kan lämna). Vi vet, att det här i Sverige finns en del schäferkunnigt folk, som vid tursamma parningar har frambringat några goda hundar, men vi vet också, att vi icke har någon som skapat en verkligt pålitlig stam. Det fanns några

uppfödare, som uppnådde förbluffande resultat vid utställningarna. Senare visade det sig, att dessa vid val av hanhund icke voro så noga, utan nått resultaten genom tur. Några av de som inköpte avelsmaterial från dessa kennlar, har därför fått lida många kval och räknats som okunniga. Dessa har kanske i sin tur varit mera noggranna än uppfödaren, av vilken de inköpte avelsmaterial. Fädernas missgärningar återkommer alltid i en eller annan form. (Jag åsyftar nu närmast uppfödare, som t. ex. använder en vit eller nervös hund i aveln.)

De flesta av våra uppfödare är ännu oskrivna blad, men man får hoppas. Man är ju icke någon större uppfödare eller kunnigare för det man i en kull fått fram ett par medelgoda hundar och sedan med svag konkurrens får 1:sta pris i uppfödareklass. Om Schäferhundmännen verkligen tar fram sanningen, hur många har då verkligen gjort en ansträngning för att sätta sig in i hundsläktets historia för att lära sig något av denna. I förhållande till antalet uppfödare och ägare av schäferhundar är det ett förvånansvärt litet antal, som känner enbart de i registreringsböckerna förekommande hundarna. Jag har talat med större uppfödare, som icke haft kännedom om vilka hundar, som förekommer i tredje led på sina egna avelsdjur. Hur många har satt sig in i avelns vanligaste regler? I utställningskataloger får man bevis på hur det är ställt med kunskapen om avelsdjuren, enär man där kan få se det mest förunderliga kombinationer. Vidare, hur många ha gjort något för att lära sig hurudan en schäferhund skall se ut. Den bristande förmågan att kunna värdera egna hundar är förskräckligt stor. Detta fick man bevis på vid höstens utställningar, då en deltagare blev diskvalificerad. Bara detta visar, att en stor del ha mycket att lära på det området.

Innan vi kan få det goda hundbestånd vi alla önskar, måste vi ha duktiga uppfödare. Här vill jag påpeka, att den som icke har tillgång till studiematerial eller har någorlunda självkritik, bör tillskriva avelsrådet, för vilken han klagör sin avelstiks ev. fel och förtjänster. Till avelsrådet må den som önskar få de viktigaste upplysningarna vända sig. Om det visar sig,

att vi har uppfödare av den rätta kvaliteten har vi kanske icke så långt till målet. Visar det sig att vi icke har sådana, är det klubbens (avelsrådets) närmaste men också svåraste uppgift att lämna direktiv och upplysningar. Dessa lämnas bäst medelst föredrag med filmföreläsningar. Utbredningen av brukshundar har blivit oerhört stor, i synnerhet vad schäferarna beträffar. Efter kuperingsförbudets ikraftträdande torde schäferstammen ökas ytterligare. Därför är det av stor vikt, att de icke insatta följer avelsrådets anvisningar, så att vi inom en överskådlig framtid kan nå fram till den typenhet vi önskar. Vad som särskilt bör läggas vikt på, är karaktären. Det räcker icke med att en hund är orädd och saknar nervösa tendenser, den måste vara intresserad av dressyr och bruksarbete. Ett flertal av våra tidigare avelshundar har saknat temperant och arbetsvilja. De ha helt enkelt varit dumma. De tidigare praktiserade anlagsproven äro icke tillräckliga för en avelshund. Han bör minst ha tävlat i högre klass på bruksprov och uppnått sådant poängantal, som berättigar till uppflyttning i segrarklass.

Vad angår föredrag i avelsfrågor bör lokalavdelningar, som icke ha stora avstånd mellan varandra, komma överens om anordnandet av föredrag. Detta skulle kunna tillgå så, att en lokalavdelning eller samarbetskommitté står som arrangör och därvid skaffar en föredragshållare från avelsrådet eller en av dem anvisad. Eljest skulle aveln kunna få en fruktansvärd avvikelse.

Vidare är det av stor vikt, att varje medlem och andra, som bedriver avel, till klubben anmäler vilket resultat, som erhållits vid de olika kombinationerna. Skriv och meddela antal valpar i kullen, deras färg och kön. Detta gäller särskilt tikägaren. Man kan ju icke i alla fall räkna med att ägaren till en avelshund anmäler hur många defekta valpar hans hund lämnar. Det är av den allra största vikt, att alla fakta blir kända och registrerade hos avelsrådet. Med stöd av denna statistik kan man sedermera fastslå hur de olika blodslinjerna passat för varandra. Varje uppfödare bör därför lägga sig vinn om noggrannhet vid dessa anmälningar, som komma att bli en god hjälp för vår ras fortsatta framåtskridande.

Enhetlig bedömning, domarkonferenser och boxerstandard

Enligt anmodan av SKK anordnade SBK den 6 juni en konferens för samtliga domare av brukshundraserna.

Av 16 kallade hade 8 st. infunnit sig, nämligen hrr Hydén, Sund, Stohm, Palmgren, Dahlin, Angmar, Fylking och under-tecknad.

På min lott hade kommit att hålla ett orienterande inledningsanförande, under vilket jag i princip intog samma ståndpunkt, som den vilken var rådande vid den av SKK anordnade prisdomarekonferensen föregående år. Sedan diskussionen kommit igång och tiden så smått led mot småtimmarna, stod det för oss alla klart, hur oundgängligt nödvändigt det är med dessa konferenser.

Hur många av specialklubbarna som hör-sammat SKK:s kallelse vet jag icke men antalet torde ej vara överväldigande. Nödvändigheten av dessa konferenser är emellertid oomtvistlig därest målet "enhetlig bedömning" en gång skall kunna nås.

Det är även nödvändigt med ett på vetenskaplig grund utarbetat P.M. där standardfelens inbördes valörer ur avelssynpunkt tydligt framgår. Om vägen till målet är både svår och lång, måste den likväl vändras icke blott av domare utan i minst lika hög grad av såväl uppfödare som utställare och alla måste lära sig inse en premierrings mening och mål. Jag har vid upprepa-de tillfällen sagt, att en god och väluppfosttrad hund i sin ägares ögon skall vara den bästa. Detta är mänskligt, men en objektiv domare kan icke se med dessa ögon, han måste se djuret ur avelssynpunkt och endast djuret. Gör han icke det har han intet i en domarring att skaffa.

Utställarna måste även lära sig, att icke måla f—n på väggen därest två eller flera domare vid en utställning diskuterar aktuella problem, på vars studium de offerar både tid och pengar, allt för sakens skull. En dylik diskussion förs givetvis icke i ringen under pågående bedömning.

Den tankegång, som bl. a. ligger till grund för ett nordiskt samarbete ifråga om enhetlig bedömning är baserad på, att en

hund av god kvalitet, endast behäftad med sådana detaljfel, vilka endast tänkas korrigeras med lämpliga täckdjur, skall belönas med tredje pris. Sålunda en relativt god och stamboksberättigad hund. Andra pris skall tilldelas mycket goda och typiska hundar utan större fel. Första pris endast till sådana djur, som kunna försvara ett första pris i segrarklass, dvs. toppdjur ur kvalitetssynpunkt. Fordringarna för certifikat skärpes givetvis härmed så, att dylikt endast kommer att tilldelas djur av högsta nationella eller internationella klass.

Till sist några ord om boxern och dess nya standard, vilken väntas bli fastställd av SKK under augusti månad detta år.

Den hemställdan beträffande färggrupp-ering som av SKK gjorts, har av boxerutskottet accepterats, t.v. på prov.

Motivet har varit att den tigrerade varianten för närvarande är så svag, att en rättvis bedömning utan färguppdelning bör kunna ske. Blir den tigrerade varianten åter likvärdig med den gula, får en uppdelning åter diskuteras. Av schäckar kommer enligt den nu föreslagna standarden så få att kunna premieras, att de väl kunna inrangeras bland de gula respektive tigrerade. Om de bestämmelser beträffande schäckar, som utfärdas år 1936 strikt hade följts, torde en del missförstånd rörande denna färgvariant varit uteslutna.

Med den nu föreslagna rasbeskrivningen som grund, skall jag preliminärt ange de fel som reducerar respektive diskvalificerar en utställningsboxer.

Reducerande fel.

Huvud. För högt hjässparti, för bred skalle, bulldoggliknande i pannan, intryckt näsrygg, för djup pannfåra, rynkigt huvud, utstående eller bulliga kinder, för bred öronmussla, för långa och illa anslutna eller fel kuperade öron, för stora, för små, för djupt liggande eller för ljusa ögon, synlig bindhinna. För smal, för spetsig, för lång eller för kort nos, nosens djup från sidan sett för litet, sluttande näsrygg.

Felaktig tandställning, för stort underbett (synliga tänder) för stora läppar, dräggeläppar, framför överläppen för mycket

framskjutande haka eller under överläppen försvinnande haka.

Hals. För kort och tjock hals, tjurnacke samt för löst hängande halsskinn.

Kroppbyggnad. För bred eller för låg front, lösa skuldror, harfötter, insjunkna eller lösa flanker, hängbuk, inåt eller utåt vända ben och fötter, karprygg, svankrygg, överbyggd, för lång smal eller mager rygg, sluttande för mycket välvt eller smalt kors, lågt svansfäste, stela och för litet vinklade bakben, för smala eller platta lår, ko- eller hjulbent, sporrar, ostadig eller vaggande gång, bakbenen fel ställda i förhållande till bålen.

Storlek och vikt. Hanhundar en mankhöjd av ca. 59 cm, tikar ca 55 cm, hanhundars vikt ca 32 kg, tikars ca 28 kg. Storleken bör sålunda icke variera på mer än plus—minus 5 proc.

Färg. Oren grundfärg, oren tigrering, för mörkt tigrerade hundar samt schäckar utan föreskriven färgteckning.

Karaktär. Rädsla, nervösa, bitska hundar samt hundar med bristande temperament. *Diskvalificerande fel.*

Helt svarta, helt vita, eller annorlunda färgade hundar än vad standarden föreskriver. Schäckar utan fläckar på kroppen eller med ensidigt tecknade huvuden.

Grova bulldoggs- eller mastityper, lymfatiska hundar samt hundar vilkas vikt och mått med mer än 10 proc. avviker från angivna värden.

Hundar med en noslängd motsvarande hälften eller mer än huvudets totala längd, överbitare samt sådana djur vilka visa underkäkens hörn och framtänder.

Hundar med gula ögon (rovdjursblick). Påtagligt nervösa och bitska hundar.

Då frågan gäller diskvalificerade fel torde icke större svårigheter föreligga beträffande enhetlig bedömning. Gäller däremot frågan, de reducerande felens inbördes värde ur avelssynpunkt, måste densamma ingående diskuteras, icke blott av domare, utan i samråd med vetenskapens män.

Stockholm i juni 1947.

A. Carring.

Isak Carlins morot

Herr Redaktör.

I senaste numret av »Brukshunden» återfinnes en recension, saxad ur AB, som skrivits av veterinär Isak Carlin över den av Sven Hydén och Axel Hellgren utgivna boken: Lydigare hundar.

Carlins framställning kan betecknas som ett utomordentligt prov på skrivbordsteoretiserande kverulans. I några oväsentliga punkter försöker han vederlägga författarnas instruktioner och uppgifter i boken. Därjämte framslungar Carlin obevisade påståenden tydligen i den självgodas uppfattningen att enbart hans auktoritet borgar för påståendenas riktighet. I övrigt uppstår spaltutrymmet av oförsynta utfall och insinuationer i syfte att misskreditera författarna, deras bok och Svenska kennelklubben. Man kan därför icke förvänta att bokens författare bevärdiga sin kritiker ett bemötande. Det egendomliga är emellertid att man genom den s. k. recensionen än mer uppfattar bokens förtjänster, varför under-tecknad tillåtit sig nedskrivna följande synpunkter.

Carlin ondgör sig över att boken ompänner även sådana saker som val av hund, en del rasbeskrivningar, hundmat, hundutställningar m.m. För den del av allmänheten, som boken i första hand är avsedd, synes emellertid just författarnas disposition av ämnet vara synnerligen tillfredsställande. Den blivande hundägaren påvisas icke blott nöjet och nyttan av att ha en hund, utan även de besvär och personliga oppoffringar, som hundägandet medför. Den som har för avsikt att ägna sin fritid till hundsport bjudes en presentation av de i Sverige förekommande brukshundraserna, vilket är en fördel. Det vore ju mindre angenämt om man först efter inköp av exempelvis en S:t Bernhardshund erfor, att den rasen är utestängd från tävlingsbanan. För den som önskar sig en sällskapshund har i boken medtagits några av de populäraste typerna. Efter att först ha ansett hundbeskrivningarna överflödiga beklagar Carlin, att den schweiziska vallhunden icke omnämnts trots att den ej finns representerad här i landet. Det torde väl

**Kom med Din hund på
Karlstadsutställningen!**

dock vara naturligt, att författarna begränsat sig till det inhemska hundmaterialet.

Carlin säger, att han med bästa vilja i världen ej kan förstå vad hundens diet har med dressyrfrågor att göra. Denna öppenhjärtliga bekännelse är sannerligen icke ägnad att stärka hans anseende som kynologisk kapacitet. T. o. m. lekmannen är ju införstådd med att hundens välbefinnande, som främjas genom mathållningen, är en nödvändig förutsättning för ett gott dressyrresultat. I dietfrågan döljer Carlin icke heller sin förnöjelse över att få mästra författarna genom påpekandet, att moroten icke innehåller A-vitamin utan i stället ett provitamin, karotin, som i organismen omvandlas till A-vitamin. När Carlin nu skulle lysa med sitt akademiska vetande, borde han även ha omtalat, att A-vitamin endast i djurvärlden förekommer färdigbildat; bland växterna påträffas det som ett gult färgämne, karotin, vilket utgör modersubstansen för det egentliga A-vitaminet. Att dressyrboksförfattarna begagnat sig av gängse uttryck utan omständligare och i sammanhanget överflödiga vetenskapliga omskrivningar torde vara dem ursäktat. Detta så mycket hellre som verk på vilka man kan uppställa fordran å utförligare definition lämnar samma kortfattade uppgifter. I en av landets större undervisningsinstitut utgiven uppslagsbok för eleverna står under ordet *Vitaminer*: "— — — A-vitamin förekommer bl. a. i fiskleverolja, äggula och morötter, — — —" Att författarna rekommenderat morot som tillskott i maten torde vara beroende på att av karotinrika födoämnen som bladgrönsaker, morötter, tomater, aprikoser, nypon och blåbär äro morötterna också lättast få hunden att intaga som råkost.

Carlin förfasar sig över skyddsdressyr av privatpersoners hundar. Då emellertid skyddsdressyren, med myndigheternas tillstånd, förekommer å kennelorganisationernas tävlingsprogram, kan man på goda grunder anta, att några allvarligare olägenheter genom skyddshundar numera icke förefinnes. För den stora skaran av skyddshundsentusiaster, som Carlin uttrycker sig, skulle det följaktligen ha varit en brist om boken uteslutit denna dressyrgren.

Den uppdelning av hundens utbildning i uppfostran och dressyr, som författarna

företagit, misshagar akademikern. En dylik distinktion, säger Carlin, "visar bäst hur främmande författare är för psykologins grunder och hur ringa kunskap de äga om de ting de talar." Denna häpnadsväckande inkompetensförklaring drabbar emellertid icke blott Hydén och Hellgren samt andra utgivare av dressyrböcker utan även ledningen för vårt svenska arméhundväsen. Tjänstehundinstruktion för Armén (Hund I) gör exakt samma uppdelning. Å sidan 13 Förberedande utbildning (dressyr) står: "*Uppfostran* och *dressyr* äro tvenne till sin betydelse vitt skilda begrepp. — — — Med hundens uppfostran menas att vänja honom vid vad han dels böra göra, dels icke får göra. Till uppfostran — som bör vidtaga redan i 6—8 veckors åldern — hör exempelvis lystrande till namn samt vana vid bestämda fodertider, renlighet, rums snygghet och viss bestämd liggplats samt slutligen framför allt *vänjande vid lydnad*. — — — På den grund, som lagts i och med hundens uppfostran, skall sedan den *dressyr* byggas, som avser att göra honom användbar för det ena eller det andra militära ändamålet. Vid all dressyr skiljer man på appelldressyr (lydnadsövningar) och bruksdressyr (fäldressyr)."

Som Carlin anser, att författarna äro kvar på den "antropomorfistiska uppfattningens utvecklingsplan" och citerar några ur sammanhanget lösryckta satser i boken, kan också jämförelse ske med Tjänstehundinstruktion för Armén, där, på tal om nödvändigheten av förarens förståelse för hunden, följande återfinnes på sidan 10: "En sådan förståelse innebär för föraren närmast förmågan att i allt sitt görande och låtande vid arbetet med hunden kunna ställa sig på hundens ståndpunkt. Den förare, som kan detta, behöver aldrig tveka om att hos hunden ständigt finna *den goda viljan* att vara människan till lags."

En i förstone till synes mycket allvarlig anmärkning riktar Carlin då han beträffande de i boken lämnade anvisningarna för utställare av hundar förmenar, att en medlem av Svenska kennelklubbens styrelse (Hydén) uppmuntrar utställare att söka "dra prisdömmarna vid näsan". Intet exemplar av släktet *Canis* torde hittills av en domare ha ansetts som fullkomligt. Tävlan vid en hundutställning gäller således att i

möjligaste mån eftersträva det enligt rasbeskrivningen uppställda idealet. Detta medför givetvis, att hundägare med rätta söker framhäva utställningsdjurets exteriöra fördelar. Att dressyrbokens författare uppmärksammar nybörjaren om de möjligheter, som stå till buds (ex. trimning) och som de s.a.s. tvåbenta ringrävarna suveränt behärska, är bara bra. Däremot skulle en anmärkning av veterinär Carlin mot sina egna yrkeskollegor varit välbefogad. Det skulle förmodligen bli en aktningstvång om man kunde uppskatta de summor, som under årens lopp hamnat i veterinärerens fickor *världen runt* genom att de på i avels- och utställningshänseende mindervärldiga hundar med *operativa ingrepp* göra dessa till acceptabla orh kanske framträdande utställningsdjur.

Man får hoppas, att AB i fortsättningen uppställer högre fordringar på sina anmälares förutsättningar att rätt bedöma en bok samt vederhäftigheten i deras uttalanden. Skulle tidningens spalter ånyo stå till Carlins förfogande i denna sak borde det ske för att bereda honom tillfälle att till dressyrbokens författare framföra en offentlig ursäkt.

G. R.

Ett inlägg

Till Redaktionen av "Brukshunden".

Med anledning av att Ni låtit införa min recension av boken "Lydigare Hundar" i Eder tidskrift får jag härmed anhålla att Ni även ville införa nedanstående:

Jag tackar Eder för att Ni låtit införa min recension av boken **Lydigare Hundar** in extenso, ett förhållande som jag knappast vågat hoppas på. Jag beklagar likväl att Ni inte återgivit recensionen korrekt, ity att Ni underlåtit att kursivera åtskilliga ställen. Av dessa vill jag särskilt framhålla den passus vari jag på det allvarligaste påtalar den utställningsmoral, som förf. gjort sig till tolkar för.

Högaktningfullt

I. CARLIN

Veterinärmedicine doktor.

**Anmäl Din hund till utställningen
i Karlstad i god tid!**

Centralstyrelsens sekreterare har ordet

Genom tillmötesgående från Kungl. Medicinalstyrelsen, har det varit möjligt att sätta igång med bruksprov överallt i landet. Min appell till tävlingsfunktionärerna att ordna och förbereda tävlingar på ett för alla parter ändamålsenligt sätt har så gott som undantagslöst hörsammats, vilket med tacksamhet noteras. På samtliga de platser, där jag haft nöjet medverka på ett eller annat sätt, har tävlingsledningen gjort skäl för betyget "A".

Ännu en gång ber jag få påpeka, att anmälan om deltagande i utställning eller bruksprov måste ske inom föreskriven tid.

Verkställande Utskottet har bestämt, att personer, som såsom sin huvudsakliga försörjning uppföder eller dresserar hundar, icke må få fungera som prisdomare.

På förekommen anledning hemställs, att ledning för lokalavdelning icke må bedriva försäljning av hundar, vilka icke äro vare sig utställnings- eller registreringsberättigade, ty detta strider mot SBK:s syften.

På uppmaning ber jag få framhålla önskvärdheten av att deltagare i bruksprov lägga sig vinn om att återställa använd materiel (spårflaggor etc.), ty därigenom besparas avdelningarna den besvärliga och kostsamma nyanskaffningen.

Det förtjänar på nytt omnämnas, att de nyutkomna provningsordningarna tillhandahållas genom respektive lokalstyrelse till ett pris av kr. 1:50. Varje medlem bör tillhandla sig ett exemplar!

Inom vissa lokalavdelningar ha damerna slagit sig tillsammans i avsikt att göra det trivsamt på träningar och tävlingar. Detta manar till efterföljd. Redogörelsen från Nyköpingsavdelningen i ett föregående nummer rekommenderas för närmare studium.

Ägare till goda avelshundar och dito valpkullar böra införa annonser härom i Brukshunden, ty det är nämligen omöjligt för intresserade att gissa sig till vad som finnes i den vägen.

Sigfr. Sund.

Militärt mästerskap i draghundstävlan 22 mars 1947

Militära draghundsmästerskapet avhölls den 21 mars i Sollefteåterrängen med arméhundskolans förläggning i Övergård strax utanför Sollefteå medgiver ett terrängurval av idealisk karaktär. Då tävlingarna delvis ingo efter andra bestämmelser än de hittills brukliga kan det vara av intresse för denna tidskrifts läsare med en redogörelse därav.

Banan hade av instruktören Vid HS, fanjunkare Johansson, förlagts i minst sagt medelsvår terräng, man skulle nog kunna säga mestadels svår terräng, och ställde stora krav på förarnas skicklighet och inte minst omdöme. Utlysta voro en enspanns- och en tvåspannsklass, jämte lagtävlan för ett av varje spannskategorierna. Kontrollerna voro rikligt försedda med signalmedel, varför tävlingen från start och målplatsen väl kunde följas. Banan kördes ett varv, vilket visserligen minskar i publikintresse, men å andra sidan är synnerligen fördelaktigt för hundarnas intresse, och var omkr. 36 km. lång.

Inom båda klasserna tillämpas enhetsprincipen, så ifråga om last som om utrustning. För att få full rättvisa måste givetvis även fordonen vara likformiga eller i varje fall snarlika, så att inte en del komma med en liten plankbit med en tyngd på, som man får se vid en del tävlingar. Ur militär synpunkt måste fordonet vara sådant att det kan härbergera största möjliga nyttiga last. Ur samma synpunkt måste dragaren — hunden — vara av den storleksordning att de laster, som erfordras kunna medföras. Någon större differentiering i dylikt avseende går ej heller att göra under fältförhållanden. Vid denna tävlan bestämdes således vikten för enspannsklassen till 30 kg och i tvåspannsklassen till 50 kg. Detta fordrar hundar på omkring 30 kg vikt. En tillfällig viktminskning kan inträda under transporter o. dyl., varför en marginal medgavs, men rådde startförbud för hundar under 27 kg. Önskvärdheten av denna ändring hade från flera håll framförts, och vann nu efter dess första tillämpning allmänt bifall.

Genom bestämmelsen att i varje fall även tvåspann skulle ingå komma en hel del dylika med — 16 av sammanlagt 44 ekipage. Enspannet har mindre militärt värde, då lasten per spann blir för ringa, men har givetvis ur utbildningssynpunkt sitt stora värde. Tvåspannet blir det viktigaste, och det blir nog fråga om, om inte trespannet kommer till mer användning, då detta nog är det minsta, som fordras för bl. a. sjuktransporter. Till kommande år får man därför förmodligen räkna med en klass även för dylika. Glädjande var att konstatera, att vad hastigheten beträffar, tvåspannen hävdade sig väl.

Ur nyttosynpunkt är hastigheten ej avgörande utan förmågan att överhuvud taget komma fram, vilket väl tillgodosågs, då endast 4 spann tvungos att utgå och detta på grund av skidbrott o. dyl för förarna. Inga skador å hundarna inträffade, och var deras kondition efter loppet strålande, vilket bevisade en väl skött träning.

Sune Fohlin.

Kynologiskt internationellt hedersuppdrag

S.B.K:s förre ordförande och nuvarande hedersordförande direktör Sven Rosengren har hedrats med ett synnerligen framskjutet kynologiskt uppdrag. Han har nämligen utsetts till styrelseledamot i Fédération Cynologique Internationale (F.C.I.) vid dess första sammanträde efter kriget i Brüssel.

Diplom

avsedda för bruksprov, utställningar och dressyrkurser komma att med snaraste tryckas och tillställas avdelningarna efter rekvisition.

Rottweiler

Vår korresponderande medlem, herr Georg Regner i München, har tillställts oss en del rapporter rörande rottweilerutvecklingen i Tyskland efter kriget. Sålunda ägde den 9 mars en utställning rum i München, varvid konstaterades, att stora åldersluckor förekommo i den tyska rottweilerstammen. I huvudsak deltog på utställningen äldre hundar födda före kriget samt 1- och 2-åriga hundar. Aveln anses under kriget ha gått tillbaka bland annat p. gr. a. att åtskilliga framstående hundar inkallats och dödades under kriget. *Vid utställningarna förekomma numera noggranna mätningar*, då man konstaterat betydande variationer i rottweilerns storlek. Domare vid utställningen var nuvarande avelsrådet för rottweiler i den återuppståndna tyska rottweilerklubben. 61 rottweiler deltog. Endast 5 hundar fingo betyget vorzüglich, 21 sehr gut och 26 gut. Segrare blev den nära 5-åriga Pascha von der Amalienburg, en nära släkting till herr Angmars vackra tik Katel von der Amalienburg. Om denna skrev domaren att den var en typisk 62 cm hög hund med vackert huvud, felfri byggnad och utmärkta rörelser. 3:e pristagaren var en helbroder till denna hund. Av övriga prisbelönade hundar kan nämnas en hund av kennel Gaisburg. Denna hund var 65 cm hög. Även den 61 cm höga hunden Frodi von Köhlerwald, född 1941, har erhållit ett mycket vackert omdöme. De bästa priserna erövrades i övrigt av de i Sverige välkända kennlarna Amalienburg, Hackerbrücke och Jacobsbrunnen. Den förstnämnda tiken stammade ifrån den i Sverige okända uppfödningen Tüstensten medan de högsta priserna i övrigt belades av kennel Amalienbrunnen. Tyskarna behåller sina bestämmelser att endast 6 valpar i varje kull registreras.

Som en jämförelse till det stora intresset i München kan nämnas att vid en utställning i Hamburg var 40 rottweiler anmälda, av vilka likaledes 5 st. erhöilo vorzüglich. I Hamburg arbetar allttjämt herr Johannes Passick, välkänd för många svenskar, energiskt för rottweilerrasens framgång.

S. H.

Stora utställningar i Oslo

Hundintresset i Norge ser ut att vara mera påtagligt än här i Sverige. På grund av det stora antal anmälda hundar nödgades Norska Kennelklubben hålla utställning i icke mindre än fyra dagar. På de två första, en lördag och en söndag, bedömdes över 1000-talet jakthundar. Bruks- och sällskapshundarna, som räknade likaledes ett 1000-tal, ställdes ut den 14—15 maj. Bruks-hundarna voro på både gott och ont. Men det vill emellertid synas som om norrmännen är inne på rätt väg, och få de ett par år på sig till komma de nog att i det närmaste stå högst i Norden. Vi ha därför skäl att göra vårt allra bästa, om vi ska kunna påräkna att hålla jämna steg med Norge på hunduppfödningens område.

Liksom hos oss är brukshundsintresset glädjande stort i Norge, ty 50 proc. av de den 14—15 maj utställda djuren voro brukshundar.

Tre svenska prisdomare hade äran att få döma på denna utställning, som var internationell, nämligen hrr Carring (boxer), Hoving (collie) och Sund (dobermannpinscher).

Det fanns mycket goda djur bland de av svenskarna bedömda raserna. Tre dobermänner blevo på grund av visad "obotlig" hundiliska icke officiellt bedömda. Dylika djur, som icke kunna se en "konkurrent" i ringen, ha ingenting på en utställning att göra.

Två svenska dobermannpinscherhundar, champion Zuzanne av Norberga och Zazzo av Norberga, som ej fick certifikat, segrade. Konkurrenterna till Zazzo voro de bättre, men som dessa visade lust att "handgripligt" göra upp med varandra, fingo de avstå från segrarplaceringen.

Brukshundfolket i Norge har ännu icke slagit sig tillsammans på sätt som vi, d.v.s. i en enda klubb, men de äro på god väg att göra detta. De särskilda rasintressena omhuldas där i första hand och specialklubbarna äro rätt starka. En sammanslagning av dessa är emellertid vad som bör eftersträvas, ty en sådan åtgärd gagnar alla och skadar ingen. Förövrigt skulle det underlätta det internordiska samarbetet, som vi innerligt hoppas skall komma att bliva 100-procentigt.

—d.

50-åring

Lalla Idberger.

Den 13 juli fyller klubbmedlemmen och Gävle—Sandvikens brukshundklubbers allt i allo, lärarinnan Lalla Idberger, 50 år. Vi torde väl utan undantag vara ense om att det Lalla Idberger gjort för hundsaken här i trakten har ingen karl orkat med. På försök har hon lämnat oss och tjänstgjort inom Spånga församling, som vi önska hon skall "försvinna" ifrån och återvända hit, ty vi och våra hundar längta efter henne!

Välkommen åter!

Emigrant.

Var hjälpsam!

När Du, som är skicklig i hunduppfost-
ran, kommer ut till klubbens träningsplats
och får se någon ny medlem eller dito hund-
ägare, som har svårt att klara sin hund, se
då inte nedlåtande på denne, utan hjälp
honom eller henne tillrätta; och framförallt
undvik att slå efter vederbörandes hund.
Gör Du detta, då annonserar Du en upprö-
rande okunnighet beträffande omnämnda
spörsmål!

Det kan lätt hända, att även mästaren
kan få snuva!

Var hjälpsam!

Alex.

Glimtar från en hund- utställning i Helsingfors

Den 3—4 maj hade Suomen Kennel-Liiton anordnat en utställning i Helsingfors. Lokal var den rymliga mässhallen, en verkligt idealisk plats för en hundutställning. Något över 700 hundar voro utställda, en till numerären imponerande samling, i synnerhet om man tar i betraktande, att Finska Kennelklubben ett par veckor tidigare haft en utställning för c:a 600 hundar.

Brukshandarna voro rikligt representerade i synnerhet raserna boxer och schäfer, den senare med icke mindre än 142 exemplar. Då undertecknad bedömde denna ras blev det icke någon tid över att ägna sig åt de andra raserna, varför jag här vill säga några ord om schäferbeståndet i Finland. Där såväl som här finns det bättre och sämre exemplar i en skön blandning. I stort sett voro tikarna bättre än hanarna. Bland de senare fanns det ett stort antal tunga typer, som visserligen visade kraft och styrka men i stället saknade elegans. Idealet är ju att inte gå till överdrift åt någotdera hållet. Den segrande hunden, Into von Tychoburg, har både kraft och styrka och saknar heller inte elegans, även om han, enligt mitt förmenande, icke kan mäta sig med våra allra bästa topphundar. Den segrande tiken, Ax, är en strålande representant för rasen. Hos henne förenas både elegans och styrka. Hon står på minst samma höga nivå som våra allra bästa tikar.

En nyhet för svenska domare är, att i Finland finns något som kallas för unghundklass. Där gäller det att taga ut de fyra bästa av varje kön, som ännu icke fyllt 18 månader. Det blir med andra ord en segrarklassbedömning av unghundar. Då de gamla stjärnorna av naturliga skäl äro utslutna från denna tävling emotses det alltid med stor spänning vem som skall bli bästa hund eller tik i denna klass.

Brukshundsklassen är i stort sett en siffermässig uträkning över vad hunden presterat på tävlingsbanan delvis kombinerat med det erövrade utställningspriset. För att över huvud taget få tävla i segrarklass måste hundarna vara godkända på bruksprov. Brukshundsklassen blir därför en klass

för verkliga brukshundar och icke som hos oss en exteriörbedömning av på bruksprov godkända hundar.

Den finska gästfriheten var strålande. Allt var ordnat på bästa sätt för de utländska domarna, vilka förutom undertecknad voro major Malmgren, Sverige, och fru Levinson, Danmark. Major Malmgren framförde vid middagen i ett livligt applåderat tal gästernas tack. De utländska domarna hade nämligen haft äran mottaga ett av klubbens förtjänsttecken. Så småningom kunde hemfärden anträdas och vi foro alla ett angenämt minne rikare.

Stockholm i juni 1947.

Axel Helligren.

Svenska Kennelklubbens utställning

Trots Kungl. Medicinalstyrelsens hårda bestämmelser, hade över 700 hundar anmälts till årets första utställning i Stockholm. Lördagen den 7 juni — då prisbedömningarna skedde — stördes av ett ihållande regn, som givetvis bidrog till att minska entréavgifterna, men i gengäld ökade nationalinkomsten i form av en bättre gröda.

Vid en titt i utställningskatalogen kunde man konstatera, att de 70-tal olika raser voro anmälda; att de 6 under SBK sorterande brukshundraserna räknade över 210 exemplar; att schäfern dominerade med 79 st., att övriga raser placerade sig i nu nämnd ordning: boxer 47, collie 40, dobermanp. 19, riesenschнауzer 16 och rottweiler med 9 stycken.

Boxerhundarna bedömdes av hr Palmgren, som utdelade 17 st. 1:a, 14 st. 2:a och 3 st. 3:e pris. *Pampus Mounthy*, 58/46, gul, segrade, samma gjorde systemen *Pampus Miss*, 16/46; *Markens Senta*, 3777, UU, schäck, *Boy von Turnellen*, 12832/46, tigrerad, och *champion Dolly II*, 4366 UU.

Herr Kåre Berg från Oslo hade fått colli hundarna på sin lott. Han utdelade 17 st. 1:a, 14 st. 2:a och 3 st. 3:e pris. Segrade hanhund blev från England importerade *Laddie av Daddystown*, K Creg. 57545/46, samt tiken *Pukedals Cocett Girl*, 2753/46,

som är fallen efter champion Sivergårdens Chlifford.

Dobermannpinscherhundarna dömdes av hr Stohm, som utdelade 13 st. 1:a och 5 st. 2:a pris. Segrare blevo de bägge från Danmrak importerade *Fleuries Pojken*, 6224/46, och *Fleuries Flickan*, 5850/46.

Även rottweilerhundarna kommo på hr Stohms lott, och han utdelade här 4 st. 1:a, 2 st. 2:a och 1 st. 3:e pris. Hanhunden *Max*, 5784 VV, som är fallen efter champion Tell v.d. Hackerbrücke, och tiken *Cora*, 4147 VV, som är efter champion Raj segrade.

Hr Birger Dahlin hade bland andra raser även fått riesenschnauzergruppen på sin lott och utdelade 9 st. 1:a, 1 st. 2:a samt 3 st. 3:s pris. *Jackie*, 5838/46, och *Bergsunds Nora*, 4585 UU, belade segerplatserna. Den sistnämnda blev champion.

Schäferhundarna slutligen dömdes av hr Hydén, som i denna grupp utdelade 31 st. 1:a, 33 st. 2:a och 12 st. 3:e pris.

Silverlyans Dux, 2667 TT, som fick sitt tredje certifikat, segrade före den likaledes vackra och stabila *Hec av Asabo*, 2282 SS. Dessa bägge hundar voro så gott som de enda, vilka oreserverat fyllde anspråken för första pris i öppen klass. Bland tikarna segrade *Centa Excelsior*, 3127/47.

Vad karaktären beträffar, kan man nog säga, att den var övervägande god, ehuru några stycken verkade slöa och i vissa fall även rädsla för främmande personer. Sådana djur, som går där och "skjuter", bör nog ses upp med!

Slutligen är det påkallat framhålla, att ett flertal boxer framvisades alldeles för magra. Detta är lika stort fel som att komma med för feta djur på en utställning.

S. S.

FRÅN TROLLHÄTTAN

Trollhättans Brukshundklubb, som tidigare varit verksam som underavdelning till Brukshundarne i Göteborg, har fr. o. m. i år vunnit inträde i Svenska Brukshundklubben som självständig klubb. Dess styrelse utgöres för närvarande av: Krim.-överkonst. Algot Gustafsson, ordf.; herr Birger Öberg, v. ordf. och matr.-förv.; ing. Lennart Ekström, kassör; herr Gunnar Malmberg, sekr.; herr Henry Sihlberg, v. sekr. och herr Harry Lindahl, chefdressör.

Klubbens medlemsmatrikel inrymmer ägare till ett 10-tal olika hundraser med schäfer i majoritet.

Vårarbetet, som försenades på grund av valpsjukefaran, är nu i full gång och bådär gott för framtiden.

Den 3—4 maj hade klubben tillsammans med Vänersborgsklubben besök av Svenska Brukshundklubbens instruktör, överkonst. S. Sundh, som på ett synnerligen förtjänstfullt sätt ledde klubbarnas dressyr samt i Folkets Hus med ett kåserande föredrag gav del av sina praktiska och teoretiska rön beträffande hundar och hundskötsel. Vid samma tillfälle visade och kommenterade dir. Andreasson, Mölndal, sina båda filmer om hunddressyr och spårhund i arbete. Detta arrangemang, till vilket även allmänheten ägde tillträde, uppskattades och applåderades livlig, och arrangörerna hoppas ha möjligheter att ordna liknande arrangemang även i fortsättningen till båt- nad för hundkulturen i dessa trakter. Flera nya medlemmar anmälades också vid detta tillfälle.

Från Uddevallaklubben, med vilken klubbarna i Vänersborg och Trollhättan speciellt kommer att samarbeta, har i dagarna initiativ tagits för uppsättandet av ett vandringspris till den under kommande år mest framgångsrika av dessa tre klubbar, vilket säkerligen kommer att ytterligare sporra medlemmarna för deltagande i såväl utställningar som tävlingar.

G. M.

Västeråshemvärnets hundpluton har invigt sin nya träningslokal

Efter ett par års energiskt fritidsarbete från medlemmarnas sida har nu Västerås hemvärns hundpluton fått sin nya träningslokal färdig. Den 300 kvm. stora lokalen ute vid Malmaberg invigdes nämligen den 9 juni med en liten högtidlighet, till vilken inbjudits representanter för Västerås stad samt företag som på ett eller annat sätt hjälpt föreningen under de gångna byggnadsåren. Lottorna vilka under många år stött föreningen samt även bidragit till byggnaden, voro även representerade, drygt 100-talet övervoro högtidligheten.

Rådman Folke Höijer hälsade välkommen och fortsatte därefter med en historik, vari han

redogjorde för det arbete som nedlagts för att få lokalen färdig.

Västerås Hemvärnsområdesbefälhavare ing. H. Eriksson fortsatte med att dela ut förtjänsttecken — i silver till dem som arbetat inom hemvärdet i fem år, i brons för 3-årigt arbete inom hemvärdet. Så följde en ganska imponerande uppvisning med c:a 20 elithundar och en andra avdelning med under utbildning varande unghundar. Särskilt intressant var det att följa de färdigutbildade hundarnas framfart på stegar, plank, häckar m. m.

Arméhundskolans chef, major Wallman, vilken var på besök i Västerås och blivit inbjuden, tackade härför samt uttryckte sitt beröm för den uppvisning han blivit i tillfälle att se. Major Wallman redogjorde för hundens användning i såväl krig som fred, samt framhöll med skärpa att en hundförare, den dag det gäller, måste vara en fulltrimmad idrottsman för att kunna vara både rörlig och uthållig ute i terängen.

Hundplutonens chef C. M. Mårtensson vilken ledde uppvisningen tackade de närvarande för visad uppmärksamhet för invigningshögtidligheterna samt för övrigt intresse som visats hundpluton.

Klubben har f. n. 110 medlemmar, anslutna till S.B.K. med egen lokalavdelning. Bland medlemmarna finnes ett femtontal damer. Träningen äger rum minst 2 tim, 3 gånger i veckan året runt. Klubben arbetar energiskt och sköter sin och hundens träning till full belägenhet.

*

Söndagen den 15 juni hade Västeråskretsens hemvärnshundar en klubbtävlan för unghundar. varvid 14 hundar med förare, som fört ut ej varit i "elden", ställde upp, 11 spår, 3 rapporthundar. Som tävlingsledare tjänstgjorde N. Rönning och K. E. Fredriksson. Domare C. M. Mårtensson, m. Holst, O. G. Haglind.

Man blev verkligen förvånad när man fick se dessa hundar med i regel unga förare ställa upp, flertalet uppträdde som om de varit ute på tävlingar i all sin da'r. God appell, och f. ö. gott framförande.

Hundarna bedömdes i nybörjarklass.

O. G.

S. H.

Bedömning av spårprov

En mycket omdiskuterad fråga är bedömningen av spårprovet, då hunden icke funnit sista apporten men väl ett så stort antal apportföremål, som krävs för godkännande. I provningsordningen står angivet, att hunden för godkännande skall utarbeta hela spåret, och det är självklart, att denna fordran är uppfylld, om hunden finner sista föremålet. Detta spörsmål behandlades bland annat av kollegiet vid de internordiska bruksproven i september 1946, därvid enhälligt uttalades, att spåret skulle kunna anses utarbetat, även om hunden icke funnit sista föremålet, men domarna ändock ansett sig kunna fastställa att hunden utfört hela det ålagda spårprovet. Bakom detta ståndpunktstagande ligger den uppfattningen, att det icke kan anses viktigare, att hunden finner det sista föremålet än något av de övriga. Hunden äger som bekant rätt att gå förbi något föremål. Då provningsordningen skrevs, var det otvivelaktigt de kommittéerades uppfattning, att de olika föremålen inbördes skulle lämnas lika värde ur bedömningssynpunkt. Emellertid torde hund, som icke finner sista föremålet, normalt bli underkänd, därför att det icke kan fastställas, att hela spåret utarbetats. Oftast är slutet av spåret dolt för domarna. Med hänsyn till svårigheterna att bedöma spårarbetet är det av vikt, att spårläggarna noga instrueras så att några särskilda svårigheter att finna sista apporten för hund, som verkligen utarbetar hela spåret, icke uppstår. Spårläggarna bör sålunda, sedan de lagt sista föremålet, fortsätta i samma riktning som tidigare så lång sträcka, som med hänsyn till vindförhållandena kan anses erforderligt, innan de gör en avvikelse för att ta sig tillbaka till tävlingsförarna. Det är särskilt viktigt, att spårläggarna därvid icke vid sin återgång går så nära huvudspåret, att hunden kan få vittring från återgångsspåret, innan den haft tillfälle att helt utarbeta huvudspåret.

Lokalavdelning, som har för avsikt att anordna utställning eller bruksprov, torde till expeditionen inkomma med ansökan härom omgående —!

En möjlighet!

Alltid är det besvärligt för oss hundägare, om vi skall resa på semester. Vi vet i allmänhet inte var vi skall göra av voven. På pensionat eller turisthotell är man föga intresserad av hundgäster. Man måste därför söka inackordera hunden på hundstall e. dyl.

En person, som insett svårigheterna och beslutat göra något åt saken, är innehavaren av *Gammelgårdens Gästgiveri*, Sälen, telefon Sälenstugan 24, N. Hansén. Han och hans förtjusande fru äro hundvänner och ägare till en mycket god brukshund, varför eventuella gäster med hund kunna påräkna förståelse. Inga sura miner.

Gästgiveriet, som är beläget vid själva trädgränsen och omkring 800 meter över havet, är den mest idylliska tillflyktsort en hundägare gärna kan tänka sig. Där finns tillgång till utmärkta spårmarker och rapportsträckor och träningshjälp, ty hr Hansén har lovat hjälpa både erfarna och oerfarna hundägare med träningen.

Utmärkta rum (för 4 personer) och ett dito bord kommer att göra semestervistelsen till ett himmelrike. Hundägare slå er ihop och res dit nu under högsommaren och njut av den lätta fjällluften och ett vänligt bemötande.

Sigfr Sund.

Göteborgsavdelningens bruksprov i Åsa den 1 juni 1947

Appellklass: 1) Atos 1874/46 rottw. äg Axel Fihn, Göteborg, 277 2/3 p. uppfl. 2) Lord 6336/46 sch äg Elof Jacobsson, Göteborg, 252 2/3 p. uppfl. 3) Rimbo av Åsabo 1045/46 sch äg. Leif Olsson, Göteborg, 233 1/3 p. uppfl. 4) Ante 1044/46 sch äg A/B Monark, Varberg, 228 2/3 p. uppfl. 5) Parro sch, äg Leif Kristiansson, Göteborg, 226 1/3 p. uppfl. 6) King 9106 VV sch äg Bertil Ohlsson, Varberg, 193 2/3 p. godk. 7) Arno 1476/46 sch äg Kurt Björk, Göteborg, 178 p. godk.

SKYDDSHUNDAR.

Nyborjarklass: 1) Speij av Trebergsklippan 2798 VV sch, äg Theodor Johansson, Göteborg, 444 p. uppfl.

Segrarklass: 1) Key 871 UU sch äg. Inge Andersson, Göteborg, 655 1/3 p. cert. 2) Cord (Jeppe) 7032 VV sch äg Olof Ohlsson, Göteborg, 532 1/3 p. godk. 3) Lord 569 TT sch äg Curt Stohr, Göteborg, 511 p. godk.

SPÅRHUNDAR.

Nyborjarklass: 1) Brix av Björka 4201 VV sch äg Axel Bergstrand, Göteborg, 334 p. uppfl. 2) Elona av Dalheim 9300 VV sch äg Sten Persson, Göteborg, 152 p. ej godk.

Högre klass: 1) Enäsens Kim 4013 UU sch äg. Bror Börjesson, Jonsered 437 p. uppfl.

Segrarklass: 1) Enäsens Kajus 4009 UU sch äg Fredrik Hansson, Mölndal, 526 2/3 p. uppfl. 2) Hushagens Cora 1849 RR sch äg Ingegärd Fredin, Göteborg, 420 2/3 p. godk.

Ritning

på vinterbonad hundkoja, isärtagbar vid rengörning. Pris pr. ritning: 3:— kr. Boken *Våra Hundar*, av vet.med. dr I. Carlin, försäljes, förmånliga villkor.

B. STANDELL,
Nyforsgatan 17,
ESKILSTUNA.
Tel. 334 37.

Dobermannpinschern

Champion Nackaskogens Ajax 960 VV står till avelstjänst för lämpliga tikar.

Byggmästare ELIS RUNSTEN
Rörstrandsgatan 9, Sthlm - Tel. 32 95 75

Cyklar, cykeltillbehör och hundartiklar

köpes bäst hos

AXEL HELLGREN
Skånegatan 87 Stockholm
Tel. 41 27 92

Gynna Annonsererna!

Anmäl Eder hund till

Svenska Brukshundklubbens Utställning

i Karlstad den 27 juli 1947

- UTSTÄLLNINGSPLOTS:** Hushållningssällskapets stallar vid Våxnäs.
- UTSTÄLLNINGEN** hålles öppen kl. 9.00—18.00. Den avses för raserna Boxer, Dobermannpinscher, collie, Riesenschauzer, Rottweiler och Schäfer.
- ANMÄLNINGSBLANKETTER** kunna rekvireras antingen hos *Fanjunkare Åke Dahlgren, Kvistrumsgatan 10, Karlstad*, tel. efter kl. 17.00 11 006, eller hos *SBK:s expedition, Postbox 5029, Stockholm 5*, tel. 35 09 50.
- ANMÄLNINGSTIDEN** utgår måndagen den 21 juli 1947. Efteranmälan emottages ej (undantag för hundar, som för första gången erhålla 1:a pris i öppen klass, kunna efteranmälas å utställningen i segrarklass).
- ANMÄLNINGSBLANKETTERNA**, noggrant ifyllda, skola insändas (endast) till *SBK:s expedition, Postbox 5029, Stockholm 5*. Obs.!
- ANMÄLNINGSavgifterna:** Anmälningsavgiften är för enskild hund kr. 15: 00 i en klass och kr. 10: 00 för vardera av de följande. För grupp i uppfödare- och avelsklass ingen avgift. Registrering av förut ej stamboksförda hundar är *obligatorisk*, varför registreringsavgift, kr. 8: 00, och stamtavlan *skall* bifogas anmälan!
- RÄTT ATT DELTAGA** ha alla hundar, som fyllt 9 månader. I ungdomsklass 9—18 månader, i öppen klass från 9 månader och uppåt. Hund, som vid officiellt bruksprov godkänts i minst nybörjarklass som skydds-, spår-, rapport- eller sjukvårdshund, äger rätt tävla i brukshundsklass.
- MEDLEMSKAP** i Svenska Brukshundklubben är *obligatorisk*!
- VETERINÄRINTYG** erfordras för alla hundar. Veterinärundersökningen skall ske någon av dagarna 23—26 juli 1947.
- VETERINÄRBESIKTNINGEN**, som äger rum på utställningsplatsen, sker för hundar från Karlstad med omnejd lördagen den 26 juli kl. 18.00—19.00 och för övriga hundar söndagen den 27 juli kl. 7.30—8.30. Vid detta tillfälle skola veterinär- och hundägareintyg avlämnats.
- PRISBEDÖMNINGEN** börjar kl. 9.00 precis. Alla hundar skola vara på sina platser senast kl. 8.45.
- LUNCHUPPEHÅLL** kl. 12.00—13.00.
- ENTRÉBILJETTER:** Utställare erhåller vid veterinärbesiktningen på utställningsplatsen en biljett gratis för varje hund.
- UTDELNING AV HEDERSPRIS** sker på utställningsplatsen söndagen den 27 juli kl. 17.00. *Obs.!* Ingen hund får bortföras från utställningsplatsen.
- SERVERING** av kaffe och smörgåsar m.m. anordnas på utställningsplatsen.
- RUM MÅSTE BESTÄLLAS** i god tid hos "Inkvarteringsbyrån", Karlstad, telefon namnanrop: "Inkvarteringsbyrån".
- HEDERSPRIS EMOTTAGAS MED TACKSAMHET!**

BESTYRELSEN.